
חזי לסקלי / שלושה שירים

תיאור

עמדנו ליד דלת הבית שהשכר לפני שנה לאנשים
שלא הפרנו, הנחנו את תרמילינו על מבושינו המכסים באריג
ועוד אריג, התרנו קשרים שאין בהם סבוך, והוצאנו את
התפוחים

המצנינים שסגדו לצורתם ואהבוה מבלי להבינה.
לפני שעלה בנדינו לנגס מן הפירות הנהדרים שהטמנו
בתרמילינו על ידי אנשים דאגניים, נפתחה הדלת
ואשה נצבה בפתח.

רצינו לברכה לשלום אך מיתרי הקול הידועים שלנו סרבו לדבר
אל הפנים שספרו בשקט ובישר:

"חולות באו בעקבות המים לארצות שאין בהן מים או צדק.
עשב צמח וחיות הקיאוהו. גופות שהמות לטשן צפו על פני
הברכות וברקים האירו

את קטעי השיר שאין להבין אלא רק לקרא ללא קול או עינים,
באור מזדמן,

על רצפה שמכחישה את הרקוד כלו". עתה הבנו כי האשה היא
אשתו של אדון הבית הזה שממנו יצאנו ואליו שבנו, וכי את
דבריה של אותה אשה שמשמעותם נסתתרה מאתנו בפעם
הראשונה, נתן לתרגם לשפתנו הנהירה: "פעם
נברא קטע ארץ וחוקתו היתה שיר ובשיר נאמר: לא אור מנורה
יצב ולא שכל

אמיץ צריך השיר הזה אלא מקום סתמי
שמנחים בו תפוחים

ותרמילים ואנשים ובתים. כך בדיוק באותו סדר: אנשים!
תפוחים! בתים ותרמילים! –

– אתאר את הלילה הזה ואת שנת הלילה המחכה לי תמיד
וחורכת אותי.

המישטח

זהו אולי או בהחלט מעין בלתי הגיוני
הזורם אל בית הנורה המאירה את
מלותיהם של ידידי:
"מחלה היא שריטה בכביש הרטוב שהוליד אותנו
אליד"
הם אומרים
"וטעות – אכן? דויה"

בין שני סלעים נלכדה רוחו של הדג הקדמון
ונחש מחיד הטמן
בתחתית המשגים
שאנו אורבים להם כמו ציידים משללי הגנה בלילה פנימי.
אולי בין שני סלעים
נלכדה רוחו של הדג הקדמון,
בין השתקפות של שני סלעים באגם שהתאדה או בין שני
בנינים
המנציחים שמועות על קיום מצק.

ידידי שנוצו, ושנפרדו מעצמם ושקפאו באמצע הרקוד שתאר
באמץ על-ידי אחרים,
אינם מעיזים לומר: האמן בשטחי!
תן מבטחך כמה שעל פני השטח!
הנח את ראשך על המשטח המודרני שדבר אינו רוחש מתחתיו
וציית לקולות
המצויים עליך לבגד בקולות.

המקסימים

בוא והקסימני.
הבט בזריחתה הפרטית
של הדלת
ושוף את האויר הדמוקרטי השב
אל ריאותיך כאל בית חשוד.
כבר עכשיו חדד את העפרונות
שירשמו על פתקים מפרשים ממך: "גנבתי את המדרגות"

או

"הנחתי את לבי
בארון החשמל
ועתה אינני
מצליח להזכר
בשמותיהם של
בעלי הארון"

אני בודד יותר מהלחם שעל שלחני ויודע רק שיר אחד. אם
תפול

אחז בך ואם תקום
אותר עליך.

צפצופו של תדר חדש אינו מציג את עצמו ומותר
על מלות נימוס.

האם עלי להקשיב לו מבלי
להבינו?

האם אני חייב להסגיר לידי את פעימותי הרופפות
וכל הוכחה לתחילתה של הבנה

חדשה? רכושי אכזרי מדי

ואני רואה בו כפית כסופה הבוחשת בכוס הקיום שעומדת על
רגל אחת ומחכה.

זוהי השעה שבה אינך יודע אם עליך
לנעל את הדלת

ולהדליק את
החשמל

או

לְחִכּוֹת לְגַם שְׂיַעֲוֹדֵד אוֹתָךְ לְהַמְשִׁיךְ
מִבְּלִי לְנוֹעַ.

מִהַלְכִיךְ יְדוּעִים לִי. "שְׁמִי הוּא כְּזָה אוֹ אַחֲרִי"
"אֲנִי סוֹלֵד מְכַל דְּבַר שְׂצוּמַח מֵהָר
מִדִּי"

"אֵל תִּגַּע בְּפִירוֹת
וְהִנַּח לָהֶם לְהִרְקֵב בְּקַעְרָה"

מִכָּאֵן כָּל הַמְשִׁךְ הוּא בְּלִתִּי אֶפְשָׁרִי –
– עַל גְּבוּל הַחֲדוּת, שְׁנֵי אֲנָשִׁים
בְּלִתִּי הַכְּרַחֲיִים לְעֲצָמָם, מְקַסְמִים.